

denunciar una realitat gens inclusiva i que, sens dubte, no és la de les dones lesbianes.

En definitiva, Tinder, per més nou que sigui, és el mateix de tota la vida, això sí, amb una immediatesa vertiginosa. I les lesbianes, un cop més, segueixen en els llimbs de l'eroticisme hetero i la invisibilitat.

Així, el que semblava que ajudava les lesbianes a lligar ha caigut en una espiral binarista on es busquen perfils normatius, on només hi ha espai per a unes fotos i uns segons per decidir si és el que es busca o no. Un catàleg on els cossos dissidents lluiten dia a dia per la seva autoestima i contra l'estigma cisheteronormatiu.

La revolució del desig en els cossos dissidents

No ser superficial en una app on estàs subjecta a ser llençada en uns segons a la dreta o a l'esquerra és complicat. Les persones amb cossos dissidents òbviament busquen una superficialitat, busquen ser desitjades.

Igual que en altres xarxes socials, Tinder fa possible la comunicació amb desconeguts sense haver de veure'ls. Aquest és un dels avantatges que ens ofereix la virtualitat: la de prescindir dels cossos per vincular-nos. Però seguint la lògica de la publicitat, la importància central a l'hora d'escollir un producte és la imatge, per tant l'envàs és la clau de l'èxit. Així és com, des d'una posició agressiva-passiva, la bellesa normativa s'instal·la fins i tot en les nostres apps. Aquí és on finalment, en moltes ocasions, intentem fer que els nostres cossos s'adeqüin a la demanda, per ser agradables a la majoria dels usuaris.

És fonamental parlar dels propis cossos i fer-los visibles, convertir en revolució allò quotidianament imperceptible i fer visibles aquells cossos que trenquen la norma. Però, ara per ara, les apps per lligar esdevenen un lloc on els cossos dissidents acaben fent de terapeutes i contestant a preguntes que res no tenien a

veure amb la idea inicial de lligar. Per tant, quins espais queden que s'apartin de la normativitat?

Qualitat versus quantitat

Com hem dit a l'inici, les apps per lligar formen part de la vertiginosa oferta i demanda que ens ofereix internet. A Tinder, per exemple, el rebuig gairebé és imperceptible, entrem en l'espiral d'oferta i demanda de cossos sent alhora producte desitjable i comprador entusiasta, en una roda en què prioritzem la quantitat a la qualitat.

No hi ha normes, les converses poden acabar sense avís, podem no contestar a una persona que obre la conversa, podem descartar, eternitzar esperes, desdir-nos-en..., esperant el perfil següent, fidels al sistema capitalista.

Aquesta lògica de generar vincles de forma acumulativa podria fer-nos pensar en una ruptura del sistema monògam. Però moltes altres formes de no-monogàmies creen vincles en què es prioritza la qualitat de les relacions enfront de la quantitat, en què la paraula *compromís* significa crear vincle afectiu i no d'exclusivitat sexoafectiva.

El que sembla una app de cites ràpides acaba sent un pou on idealitzem l'amor romàntic i la recerca de possibles parelles a llarg termini. On eternitzem les nostres problemàtiques i conflictes relacionals.

Definitivament, la forma de relacionar-nos està canviant i hem de trobar una forma ètica d'utilitzar aquestes apps que no evadeixi la responsabilitat sexoafectiva, que no invisibilitzi i que no perpetui els models i cànons normatius. ■

1. Cis-tema: joc de paraules que engloba els termes *persona cis* (o *persona cisgènere*) i *sistema*.

L'HOMOFÒBIA INTERIORITZADA REALITATS DIVERSES EN UNA SOCIETAT QUE ESTIGMATITZA

Quan hom arriba a ser conscient sobre la seva orientació sexoafectiva homosexual, poden venir-li al cap molts interrogants, preocupacions i incerteses, sens dubte influenciats pel context sociocultural, ja que aquest no ha estat dissenyat perquè puguem ser diversos.

per Ricardo Saavedra

A moltes persones, ser homosexual els planteja un seguit de dubtes i interrogants. En canvi, ser o identificar-se com a heterosexual comporta una mena de guió amb implicacions, responsabilitats i compromisos que, duts a terme, donaran un estatus o una posició en la qual hom serà respectat i tingut en compte com a algú de bé; d'ell s'espera que s'engamori, es casi i formi una família, aportant a la societat la seva descendència, garantint així la perpetuació de l'espècie humana com a tal, generació rere generació.

Una norma que denigra

Es tracta de l'heteronorma, un pla perfectament dissenyat, promogut i defensat pels que diuen estar a favor de la vida i la família. Però qui no és així i no fa el que se li ha encomanat, en no reproduir aquest model inflexible i que

no considera la individualitat personal, pot patir i ser exclòs. I seran les pròpies decisions i voluntat les que seran qüestionades, sense tenir en compte la naturalesa de ser persona. Ser heterosexual i cissexual no és obligatori, i si ho som perquè així ens assumim no es genera cap problema. La dificultat està en fet que qui no s'identifica com a tal i actua en conseqüència pot passar-ho francament malament en ser considerat menys vàlid i, per tant, amb menys dignitat. Perquè, per una banda, hi ha l'orientació i la identitat i, per l'altra, les normes que s'hi atribueixen.

A més, queda el fet de voler casar-se o no, formar una família o tenir fills, segons les necessitats i els desitjos de cadascú, així com el model relacional amb el qual hom se senti més còmode. És fonamental tenir la llibertat per poder decidir què fer amb la pròpia vida, indepen-

dentment de qui som i com ens sentim. És una cosa natural i cal afrontar-ho de la millor manera possible, ja que consolidarà la pròpia individualitat personal.

L'homosexualitat no és un estil de vida

Cal trencar el mite de l'homosexualitat com a estil de vida. L'imaginarí col·lectiu ha atribuït un seguit de característiques i estereotips a l'home gai: efeminat, promiscu, jove, guapo, alegre... Per exemple, la ploma no és un indicador d'homosexualitat, però s'assenyala com a tal condicionat per la misogínia que concep el que és femení com a inferior; «denigrant» d'aquesta manera l'home que es comporti «inadequadament». Per altra banda, l'oci i el temps lliure són propis de cada persona en particular; la diversitat sexual no té edat i la promiscuïtat és un estigma i un prejudici, ja que cadascú té la llibertat per viure la seva sexualitat, sempre que es correspongui amb el propi desig i, òbviament, hi hagi consentiment, cura i acord mutu amb l'altre.

Hi ha homes que tenen sexe amb altres homes que poden arribar a presentar malestar psicoemocional, conductes de risc i addiccions. Però la causa no és l'orientació o la pràctica sexual, sinó que té més a veure amb l'LGTLBI-fòbia, el rebuig i la discriminació, que influeixen en la vivència de la sexoafectivitat homosexual amb culpa i vergonya. I aquí parlem d'LGTLBI-fòbia interioritzada, a l'assumir-se com a propis els pensaments, les creences i les idees negatius o distorsionats sobre la sexualitat diversa, un estigma que acaba repercutint en la pròpia salut mental i sexual i el benestar.

Pactar amb el patriarcat per ser acceptat

Alguns homes homosexuals emprenen un camí, més per pressió social que per decisió pròpia: el pacte amb el patriarcat, una mena d'«homopatriarcat» per ser acceptats. En aquesta línia, s'accepta l'homosexual sempre que no sigui efe-

minat i tingui aspecte masculí, rude i cos treballat al gimnàs, amb el missatge implícit de «pots ser gai, però que no se't noti». Així, és acceptat per la seva pròpia comunitat, col·lectiu i iguals, alhora que es desprestigia i s'aparta l'homosexual amb ploma, passiu, gros, racialitzat i poc agraiat. D'aquesta manera veiem com el masclisme i l'homofòbia es fusionen, relegant tot allò femení a una posició inferior. Es prefereix i es valida els gais mascles, «seriosos», fora de l'ambient o amb vida heterosexual. Hi ha també un imperatiu sobre l'home no heterosexual: mantenir-se jove i atractiu, per ser desitjat i tenir companyia.

Reproduir rols heteronormatius

És cert que, cada vegada més, la igualtat, la tolerància i l'acceptació s'estenen. L'exemple més clar és el matrimoni igualitari i el dret d'adopció, però amb certes condicions que fan pensar que l'heteronorma i l'heteropatriarcat en certa manera han integrat l'homose-

xualitat. I aquí parlem de la monogàmia «imposada», la dependència emocional, la gelosia i la violència intragènere. S'han assumit i se segueixen reproduint models tradicionals (amor romàntic, idealitzat i tòxic) i rols atribuïts al principi a la figura de la dona (feble) i de l'home (dominant), mutats en home gai i passiu (feble) i home gai i actiu (dominant). És clar que cadascú és lliure per decidir sobre la seva relació sexoafectiva i els pactes en la parella, així com el seu model relacional, d'acord amb les seves necessitats i desitjos —o mancances—, però continuen existint problemàtiques i fenòmens socials que condicionen la nostra manera de pensar i comportar-nos pel que fa a les relacions que establim, i que són comuns a tots i totes, independentment de l'orientació sexoafectiva de cadascú, però amb la implicació de la desigualtat de gènere i la seva socialització.

És interessant veure i comparar la vivència de l'homosexualitat intergeneracio-

nal, ja que abans hi havia més persecució i invisibilització. Actualment, les nostres societats i cultures solen ser més obertes i comprensives, i els adolescents i els joves ho tenen més fàcil per ser, però estem reproduint els models normatius. Dins del propi col·lectiu gai es discrimina i s'assenyala, així molts homes homosexuals es converteixen en fidels reproductors del que ha estat fet la societat contra ells. Però és que tothom forma part d'aquesta societat i és en aquesta on es socialitza. I en aquest marc, l'activisme i la dissidència poden ser incòmodes.

Arribar a la vellesa sent homosexual

I quan un home homosexual arriba a la vellesa, què passa? Tradicionalment, la possible solitud i el propi envelliment han estat dos dels grans temors. «Qui m'estimarà així?». «Com puc formar una família i tenir fills?». Són dues preguntes d'un guió interioritzat, suposadament per donar sentit a la pròpia existència

però basat en les pressions de la societat. És clar que les persones grans heterosexuales i que han construït una família també són vulnerables, però les persones no heterosexuales presenten altres característiques i vulnerabilitats que poden afectar la seva xarxa i suport social, com l'exclusió i les dificultats: hi ha qui, al fer-se gran, ha hagut de tornar a l'armari —això si en va sortir abans— i portar una doble vida per tal de ser acceptat o tolerat.

Cal continuar reivindicant i lluitant pels drets del col·lectiu LGTLBI, cultivar l'amor propi i l'autoacceptació, i alhora enfortir el teixit social i les relacions interpersonals més enllà de la parella i la família. Cal construir i donar lloc a altres alternatives de viure, a projectes de vida diversos sigui quina sigui la pròpia orientació i identitat. En definitiva, cal trencar amb l'estigma, els prejudicis i l'LGTLBI-fòbia interioritzada, perquè mereixem ser persones amb dignitat i orgull al llarg de tot el nostre cicle vital. ■